

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Historia Pelagiana Et Dissertatio De Synodo V.
Œcumenica In Qua Origenis ac Theodori Mopsuesteni
Pelagiani erroris Auctorum justa damnatio exponitur, &
Aquilejense Schisma describitur**

Noris, Enrico

Patavii, 1708

Cap. 13. Eucherii Lugdunensis, & Hilarii Arelatensis mors. Prosper ab
epistolis Leoni Papæ. Celebratur Synodus Calchedonensis. Valentinianus
Imperator occiditur. Juliani Pelagiani mors recitatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72486](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72486)

confidenter obtrudit, nihil aliud agit, quàm ut Lectores non absque risu mortuo Cassiano parentent, audientes Guesnajum, qui duodecimo à Cassiani morte sæculo vixit, tam exactè de facie hominem novisse, & colorem oris ejusdem ex *argenteâ iconè* didicisse. Sed hisce figmentis omiſſis obiit Cassianus cum opinione sanctitatis; undè Gregorius Magnus lib. 6. *Epist. 12. ad Respectam Abbatissam Massiliensem laudat monasterium, quod in honorem sancti Cassiani est consecratum.* Urbanus V. caput Cassiani argenteâ thecâ inclusum hac epigraphe ornandum jussit: *Caput sancti Cassiani.* Ejusdem memoria colitur Massiliæ die 23. Julii, eique precum officia solemnè ritu persolvuntur, & antè ejusdem sepulchrum extat diu, noctuque ardens lucerna propter reverentiam ergà ejusdem sanctitatem. Fuit vir doctissimus, & si in quibusdam ab Augustini doctrinâ recessit, id eo tempore egit, quando pro utrâque parte illis de rebus disputare licebat. Ejusdem collationes sanctissimi, ac sapientissimi viri eximie commendarunt; hos inter fuisse Sanctum Fulgentium ex cap. 12. Vitæ illius constat, cui tamen, uti & cæteris doctrina de gratiâ collat. 13. asserta minimè probata fuit, quam etiam postea Apostolica Sedes proscripsit.

CAPUT XIII.

Eucherii Lugdunensis, & Hilarii Arelatensis Mors. Prosper ab Epistolis Leoni Papæ. Celebratur Synodus Calchedonensis. Valentinianus Imperator occiditur. Juliani Pelagiani mors recitatur.

Anno 449. Anno quadringentesimo quadagesimo nono duo magni nominis Præsules diem obiere, Hilarius Arelatensis, & Eucherius Lugdunensis. De Hilarii obitu constat ex literis Leonis Papæ datis hoc anno XI. Kal. Octob. Asterio, & Protogene Coss. ubi ait: *Quod ergo in Arelatensium civitate defuncto sancti memorie Hilario virum etiam nobis probatum fratrem Rayennium secundum desideria Cleri, honoratorum, & plebis unanimiter consecratis &c.* Undè erravit Genadius cap. 69. de Script. Illustr. ad Marciani Imperium, qui sequenti anno regnavit, ejusdem Hilarii obitum producit. Rayennius olim Hilarii legatum egerat apud Leonem ex Honorato in lib. de Vita Hilarii cap. 10. cum ejusdem Ecclesiæ Presbyter esset. Obiit vero 5. Maii ætatis anno 48. teste eodem Honorato, qui gesta Hilarii posterorum memoriæ scriptis commendavit. Fuit Hilarius, ut ait Prosper, *unus eorum*, qui Sancti Augustini sententiam de gratuitâ prædestinatione ad fidem acriter impugnarunt, cum verò summa esset apud omnes de Hilario æstimatio, ob viri auctoritatem plurimi contrà Augustinum steterunt, cum alii illum defendere timerent. Scribit hæc Prosper in Epistolâ ad Augustinum datâ initio Episcopatus Hilarii, ut ad annum 429. ostensum est: *Ex quo non solum his, qui eos audiunt, verum etiam ipsi, qui audiuntur cum dignitatibus crevit periculum, dum & multos reverentia eorum aut inutili cobibet silentio, aut incurioso ducit assensu, & saluberrimum ipsi videtur, quod penè nullius contradictione reprehenditur.* An tandem aliquando errorem deposuerit, nescio. Ex libertate Augustinianæ sententiæ impugnandæ à quibusdam illius ætatis viris Augustino doctior habebatur; undè Livii inter Poetas tunc satis insignis dictum celebratur ab Honorato cap. 6. *Si Augustinus post Hilarium fuisset, judicaretur inferior.* Huic poe-

tæ tantum fingere encomium licuit. Prosâ, & carmine valuit, & ad stuporem usque Eucherio placuit. Libros certè Geneseos carmine describere proposuerat, extatque hujus operis fragmentum ad Leonem Papam tomo 5. Bibl. Pat. p. 2. Hinc suspicor poema illud de providentiâ, quod inter opera Prosperi insertum est, Hilario adscribi posse; cum auctorem Semipelagianum esse apertè pateat, viditque Bellarminus lib. de Script. Eccles. V. Prosper. Quæ de Hilario satis sint, nam ejus vitam diffusè scripsit Honoratus, ejus libellum olim desiderabat Baronius in notis Martyrol. ad 5. Maii, ubi de Hilario Augustinianæ doctrinæ defensore ea prodit, quæ satis evidenter à nobis ad annum 427. confutata sunt.

Eodem anno 449. Eucherium Lugdunensem defunctum esse tradit illius ætatis, ac regionis scriptor Prosper Tiro in Chronico: *Eucherius Lugdunensis Episcopus, & Arelatensis egregiam vitam consumant morte.* Attamen Sauslajus ad annum 454. Eucherii mortem collocavit, quem secutus est Labbæus, Baronius verò ad annum 463. ejusdem vitam profert ibidem num. 5. Certè anno 452. non vivebat, nam in Epist. 50. Leonis inter reliquos Episcopos Galliæ non recensetur. Hunc Eucherium ferè omnes Monasterium Lerinense habitasse scribunt, Theophilus verò Raynaudus apud Bollandum in notis ad Vitam Sancti Honorati ad diem 16. Januarii negat fuisse illum Monachum Lerinensem; sed Eucherio judice lis componitur. Hunc anno 427. in proximâ Leronis insulâ, quæ Sanctæ Margaritæ nomine hodie indicatur, habitasse ex Epistolâ ejusdem in laudem eremi perscriptâ patet. Hilarius in oratione de Sancto Honorato cap. 22. ait: *Beatus Eucherius, cum ab Eremita in tabulis, ut aſolet, cera illius in proximâ ab ipso degens insulâ, literas ejus suscepisset.* Initio tamen cum ad Monasticum inſtitutum se recepisset in Lerinam venit, quod verò non Cœnobitum, sed Anachoretam agere vellet ex Cassiano in præfat. Collat. II. Leronem se contulit, hinc in Epistolâ de laude eremi ait: *Equidem cunctis Eremiticis locis, quæ piorum illuminantur secessu, reverentiam debeo, præcipuè tamen Lerinam meam honore completor, quæ procellosi naufragii mundi effusus piissimis ulnis receperat venientes.* Ex quibus intelligitur carmen illud Sidonii in Eucharistico ubi celebrans Lerinæ Monachos ait.

Eucheri venientis iter, redeuntis Hilari.

Quibus verbis significat, Hilarium relicto Honorato, quem Arelatem proſecutus fuerat, suam Lerinam repetiſſe; Eucherium verò initio quidè in Lerinam veniſſe, à quâ postea in proximam insulam secessit. Idem Baronius in Annalibus ad annum quadringentesimum quadagesimum primum, & in notis ad Martyrol. ad diem 16. Novemb. duos Eucherios Episcopos Lugdunenses in unum conſlarat, quod postea erratum magnus Historicus correxit in appendice ad tom. 10. p. 962. Unus enim est Eucherius senior, cui Cassianus septem collationes antè annum 426. nuncupavit, junior alter, qui Cæsario convixit, & anno 529. Synodum Arauſicanam subscripsit, integro sæculo à priori distans. At Scriptor Annalium Augustinensium ad annum 463. utriusque Eucherii facta tamque unius gesta recenset, cumque juniori duæ filii ex Adone fuerint, alter verò duos filios habuerit Salonium, & Varanium, eidem Eucherio utramque prolem affingit, qui tamen in Sauslajo ad diem 16. Novemb. duos Eucherios legere potuit, quem ille Auctorem sæpè laudat. Plures enim præclarissimi Antistites inter

inter utrumque Eucherium fuisse, quorum præcipui Sanctus Patiens Sidonii Epistolis celebratus, Sanctus Rusticus qui anno 494 Epiphanium Ticinensem Theodorici Regis legatum Lugdunum excepit, & Sanctus Vivenotus, qui Synodum Epaunensem subscriptione firmavit, & huic posterior Eucherius successit, cuius ordinationem Ado describit in Martyrol. die 16. Novembris de seniori nihil recitans.

Hic celebrem Augustini hostem Cassianum ad septem collationes perscribendas penè impulit, nam Cassianus Collat. 18. cap. 1. ait: *Post conspectum, atque colloquium trium illorum senum, quorum collationes sancto fratre nostro Eucherio compellente, utcumque digestissimus. Quas etiam in epitomem redigisse ex Gennadio diximus anno 427. Baronius ab Eucherio Cassianum correctum dicit, ne in Semipelagianismi suspicionem Antistes Lugdunensis veniat; sed ut superius notavimus, id contra veterum testimonia asseritur. An verò Cassiano suo ita adhæserit, ut Augustino quoad illam de gratiâ, & prædestinatione doctrinam spectat, repugnant non ausim affirmare, imò Augustiniano illum dogmati studuisse colligo ex iis, quæ habet in lib. de Quæst. vet. testam. ad Salonium filium, ubi ad libros Regum ita scribit: *Quia Deus suum illud iustum, incorruptumque iudicium ex æquitate deponit, non ex præscientiâ eligit quempiam, cum meretur; reprobat, cum electione indignus efficitur.* Porro Eucherii patris doctrinæ duo ejusdem filii Salonius, & Veranus adherent in dialogo in Parab. Salonius, qui licet sub Hilarii disciplinâ in Lerinensi Monasterio educati, Augustinianam tamen sententiam de prædestinatione amplectantur, ut palam sit, illam temporis successione in Galliis prævaluisse; Salonii verba sunt: *Omnes enim lapides sæculi, id est sancti, & electi viri opera sunt Domini, qui ante non propria virtute, quia nemo suo merito electus est à Domino, ut celesti ædificationi esset aptus, sed solâ gratiâ, & misericordiâ ipsius.* Quâ brevi sententiâ ex meritis fidei naturalis prædestinationis Semipelagianorum suffocatur. Uterque verò Episcopus fuit, quorum est communis Epistola ad Sanctum Leonem Papam de quibus etiam mentionem facit Gennadius in Catalogo Scriptorum Illustrum.*

Possent nonnulli suspicari ex verbis Prosperi in Epistola ad Augustinum, ubi ait de Semipelagianis, & aliqui eorum adepti nuper sum non sacerdotii honore supremè, hos inter includi Eucherium, uti Hilarium intelligi diximus, & Maximum denotari quoque Offerius contendit, sed planè hic hallucinatur, quia literæ illæ datæ sunt anno 429. Maximus verò anno demum 433. ad Rejensem sedem erectus est. Eucherius quoque haud in numero eorum Episcoporum, de quibus Prosper, reponi potest, nam in oratione paræneticâ, quâ Valerianum cognatum ad Monasticam vitam secum ineundam hortatur, atque religiosam solitudinem miris præconiis effert, scribit ab Urbe conditâ ad sua usque tempora fluxisse annos 1185. quo tempore currebat annus 432. Epochæ Christianæ, quando Eucherius adhuc Monachus Leroneus incolebat. Anno 441. interfuit Arausicanæ I. Synodo, eamque cum cæteris subscripsit. Et hæc de Eucherio.

Hoc anno 449. universo Oriente ob Eutychetis hæresim commoto Leo Pontifex pluribus Epistolis tum ad Principes, tum ad Episcopos missis nascenti malo obviam ire conatus est. Epistolam præcipuè dedit ad Flavianum Antistitem Constantinopolitanum Idibus Junii adeò mirabilem, ut in Synodo Romanâ sub Gelasio hoc elogio approbata fuerit: *Cujus*

textum quispiam si usque ad unum jota disputaverit, & non eam in omnibus venerabiliter receperit, anathema sit. Porro hanc Epistolam, & cæteras contra Eutychem à Leone Magno emissas à Prospero Pontificis Notario dictatas fuisse testatur Gennadius ejusdem sæculi Scriptor, & aliàs non bene ergà Prosperum animatus lib. de Script. Illust. cap. 84. *Epistolæ quoque Papæ Leonis adversus Eutychem de verâ Christi Incarnatione ad diversos datæ, & ab ipso dictatæ creduntur; & Baronius ad diem 25. Junii in Martyrol. notis ait: Ado Viennensis, & alii tradunt, Prosperum fuisse ab Epistolis Sancto Leoni Papæ, ab eoque scripta fertur famosissima illa Epistola Sancti Leonis ad Flavianum de Incarnatione Verbi; Quod non tantum Gennadius, Honorius, & alii, sed & Marcellinus Comes testatur in Chronico sub Consulatu Olybrii, & Rustici, ita ut in tantâ antiquorum consensione vix Bellarmino hac de re jure dubitandi locus super sit. Hoc indè etiam probari potest, quòd Epist. 84. ad Antistitem Aquilejensem Prosperi stylum sapit; hic enim in fine libri adversus Colatorem ait: *Notum est ita se falsitatis istius habere versutias, ut si eis liceat præventæ correctionis imagine aliquod sibi faventium radicis suæ germen excipere, tota se posse in exiguâ sui parte reparare; quæ in Leonis Epistola adversus eosdem Pelagianos datâ sic redduntur: *Novimus hanc istorum esse versutiam, ut in quacunque particulâ dogmatis execrandi, quâ se à damnatorum societate discreverint, nihil sibi sensuum suorum existiment esse non salvum.* Quibus accedit, illi Epistolæ, ut dictum est, duo integra capita ex Enchiridio Sancti Augustini ad verbum inseri, quod Prosperi Augustinianæ doctrinæ studiosissimi industriâ factum putaverim. Ado Viennensis hoc ipsum refert de Prospero his verbis: *Sed & Prosper Aquitanicæ regionis Notarius Beati Leonis, à quo dictatæ creduntur esse Epistolæ adversus Eutychem de verâ Incarnatione Christi, & libero arbitrio male sentientem.* Sanè nusquam reprehensus est à Patribus, vel in Synodo Eutyches, quòd Pelagianorum de libero arbitrio sententiam sequeretur, de Incarnatione tantum loquatur tot literæ Sancti Leonis adversus ejusdem hæresim ad plurimos datæ, quare haud in hoc Adoni credendum est.**

Celebratur paulò post Synodus Calchedone adversus Eutychem, & Dioscorum, cui Prosperum Apostolicæ Sedis Notarium interfuisse Leonis nomine scribit Joannes Antonius Flaminius Imolenis in Vita Prosperi, quæ legitur apud Surium ad diem 25. Junii, & præfigi solet Prosperi libris. Sed hoc ille scriptor, ut pleraque alia, è sito cerebro fingit. Leo in Epistolis 12. 18. 31. 41. 45. 36. 38. suos ad Synodum Legatos nominat, imò Epist. 14. & 22. Notarios etiam Româ in Orientem ad Synodum destinatos dicit Dulcitium, Epiphanium, & Dionysium, neque semel in tot Epistolis Prosperi nomen legitur, ut Calchedonem cum aliis à Leone legatum missum fuisse minimè verisimile sit. Et quidè Flaminius rerum à Prospero gestarum planè imperitus est; ejus cum Semipelagianis conflictus præterit; sub Leone Magno Romam primum venisse narrat, cum pro Augustinianâ doctrinâ, ac suæ fidei famâ suscipiendâ Romam ad Cælestinum se contulerit, aliaque de ejus Episcopatu prorsus à verò aliena asserit, ut certè in Prosperi rebus totus hospes ille scriptor videatur. Interim chronologia Baronii, ac Flamini corrigenda est, qui anno 449. Notarium illum fuisse Leonis asserunt, quo munere Episcopi nonungebantur, ut constat ex literis ejusdem Leonis, qui Notarios filios semper dicit, nunquam fratres nominat, neque

de hoc dubium est. Postea Baronius ad annum 466. scribit, eundem vixisse Episcopum annos 24. Flaminus verò 22. & ambo mortuum asserunt anno 466. ut anno 449. quando contra Eutychetem scribi cœptum est, jam Prosper inter Episcopos fuerit.

Anno
455.

Anno 455. XVI. Kal. Aprilis Valentinianus Imperator Romæ insidiis Maximi, cujus uxori vim ille intulerat, percussus est. Natus erat teste Prospero VI. Nonas Julias Honorio XII. & Theodosio VIII. Coss. anno 418. nobis memorabili, quo Pelagianorum damnatio toto Orbe conclamata fuit. Marcellinus tamen in Chronico ad sequentem annum Plinta, & Monaxio Coss. natum eundem autumat V. Nonas Julias. Petavius rem sub lite dimittit. Verum ex Olympiodoro diligentissimo illius ætatis scriptore Marcellini sententia præferenda est. Etenim initio anni 417. nuptiæ inter Constantium, & Placidiam celebratæ fuerunt; verba Olympiodori dedimus lib. I. cap. 20. prius verò natam Honoriam, quam Valentinianum idem auctor prodit: *Hinc inquiring nata filia, quam Honoriam nominarunt, filius item, cui Valentiniano nomen datum.* Dicitur fuit Cæsar anno 424. ab Hellione Magistro officiorum Theodosii nomine Cæsareâ veste Theffalonicæ indutus; sequenti anno Romæ Imperator Augustus creatus fuit jam septennis, quo anno potestate Tribuniatâ decoratus est, ut putant ex titulo literarum dat. VII. Kal. Februarii Sporatio Consule anno 452. *Imp. Fl. Valentinianus Pontifex inclutus, Germanicus inclutus, Alamanicus inclutus, Sarmaticus inclutus, Tribunitiæ potestatis vicies septies, Imperator vicies septies, Consul septies.* Hi tituli leguntur in Synodi Calchedonenfis tertiâ actione editionis sub Sixto, itemque Coloniensis Bini, at Græca exemplaria illos non exhibent; videntur ergo ab aliquo sciolo adfuti, neque enim Christiani Imperatores post Gratianum Pontificis titulum sibi usurparunt. Vixit Valentinianus annos XXXV. Menses VIII. Imperavit verò annos XXIX. Menses III. obiit finè prole masculâ duabus fœminis relictis Eudoxiâ, & Placidiâ eodem partu editis anno 437. IV. Non. Novembris ex Chronico Alexandrino. Non est nostri instituti ejusdem Principis tum virtutes, tum vitia recensere; ille sanè Orthodoxam fidem defendit, ac severis legibus in hæreticos animadvertit. Adhuc puer sub Placidiâ datus ad Patroclum Arelatensem literis, quas lib. I. cap. 24. produximus, Pelagianorum Episcoporum audaciam compefcuit. Auctor est Gennadius, Valentiniano imperante Julianum olim tum à Zosimo, & Cœlestino, tum ab Ephesinâ Synodo, ac Sixto III. toties damnatum obiisse. Baronius ad annum 419. num. 54. arguit Gennadium, quod dixit, Julianum decessisse Constantio, & Valentiniano imperantibus. At injustè Gennadius reprehenditur, nam ejusdem liber Basileæ anno 1516 inter opera Hieronymi excusus tradit, Julianum mortuum *Valentiniano Constantii filio imperante*, & ita olim legit Petrus de Natalibus; Undè editio Suffridi Petri corrigenda est, quæ ait: *Moritur Valentiniano, & Constantino ejus filio imperante.* Nam Valentinianus ex Eudoxiâ conjuge duas tantum filias suscepit ex Procopio lib. I. de bello Vandalico. Vignierius, qui quatuor Augustini contra Julianum libros tandiu desideratos posteris donavit, in præfatione Operis imperfecti laudat hæc verba Prosperi cap. 6. de dimidiâ temp. promiss. *In Italiâ quoque nobis opud Campaniam constitutis, dum venerabilis, & Apostolico honore nominandus Papa Leo subverteret, & cor. eret. Pelagianos, & maxime Julianum;* Et statim

inert; *Ex quo immaniter Gennadium errasse constat, qui sub Valentiniano Julianum obiisse in suo catalogo commemorat.* Sed Vignierius ipse immaniter erravit, dum Leonem Valentiniano imperante haud Pontificem putavit; Leonis Papæ anno XV. Valentinianus occisus fuit. Legitur Epistola Sancti Leonis 29. & sequentes datæ *Valentiniano Augusto VII. & Avieno Coss.* nempe anno 450. Prosper verò ante quatuor paginas ejusdem voluminis, quod appellat ille auctor, nempe promissione 38. ait: *Sub Constantio, & Placidiâ Augusta, quorum nunc filius Valentinianus Pius, & Christianus imperat &c.* Vignierius hunc Valentinianum Imperatorem hujus nominis Tertium cum altero Valentiniano I. vel II. fortè confudit. Hic idem Scriptor affirmat, diu Julianum superstitem fuisse, Lerinensè etiam cœnobium petiisse, ubi à Faustorabate imprudenter exceptus ejusdem animam Semipelagianis erroribus infecit; addit, attigisse Julianum tempora Fulgentii Ruspensis, ac tandem in Sicilia Ludi Magistrum fatis concessisse, idque ex M.SS. testimoniis, quæ in lucem se emissurum promittit, probatum sibi esse autumat. Cæterum nobis interim assensum suspendere licebit; jam enim ab anno 426. ex Cassiani libris Lerinenses pravis de divinâ gratiâ opinionibus infectos accepimus, atque anno 429. ex eo cœnobio Hilarium Arelatensem magnum Semipelagianorum Patronum egressum Prosper asseruit. Fulgentii ætatem eundem attigisse pueri fortè concedam. Nam Julianus anno 410. erat Diaconus, quod ex Epistola Sancti Doctoris 131. ad Memorium Juliani Patrem intelligitur; illam enim detulit Possidius Episcopus Calamensis, cum à Synodo Africanâ celebratâ post consulatum gloriosissimorum Imp. Honorii VIII. & Theodosii II. Augg. anno 410. legatus ad Honorium destinatus fuit ex codice Concil. Africæ. Ibidem verò Julianus Diaconus ab Augustino commendatur. Fulgentius verò natus est juxta Baronii sententiam anno 464. nostram verò quadriennio post. Non possum hic non execrari spissimum errorem, ut mitius loquar, Petri de Natalibus Episcopi Equilini, qui libro tertio de Sanctis inter Divos Julianum Pelagianum connumerat hunc in capite 39. titulum inscribens: *De Sancto Juliano Confessore.* Quo loco in testem vocat Gennadium, qui tamen cap. 45. apertè de Juliano scribit: *Postea verò hæresim Pelagii defendere nixus scripsit adversus Augustinum impugnatorem illius libros quatuor, & iterum libros octo.* Et tamen hæc per summam imperitiam Equilinus scriptur: *Hic scripsit adversus quandam impugnatorem ejus libros quatuor, & iterum adversus alios hæresiarchas libros octo,* Augustinum hæresiarcharum nomine infamato; Et hos Homines scribere! Gennadius ait, Julianum clarum fuisse inter Ecclesiæ Doctores antequam ad Pelagianos accederet; unde infertur non aded juvenem fuisse anno 417. ut Fulgentii pueritiâ excesserit. Plura de eodem diximus libro primo, ubi illius genus, studia, conjugium, aliave descripsimus.

Scripsit Julianus adversus primum lib. Sancti Augustini de Nuptiis, & Concupiscentiâ libros quatuor, quos nuncupavit Turbantio Episcopo Pelagiano, qui postea ad bonam frugem rediit; hos confutavit Augustinus altero libro de Nuptiis, & concupiscentiâ, & plenius sex libris contra Julianum inscriptis. Ille autem secundum illud Sancti Doctoris volumen octo libris rursus adortus fuit, quibus Sanctus Pater in opere imperfecto respondet. Scribit Julianus, duas se Epistolas ad Zosimum scripsisse, totidem alias Sanctum

ctum

Etum Augustinum eum distasse tradit, Romam unam, alteram duodeviginti Episcoporum subscriptione firmatam ad Rufum Episcopum Theſſalonicensem; illius Epistolæ ad Zosimum fragmenta quædam recitavimus ex Mario Mercatore lib. 1. cap. 18. Jansenius in indice librorum à Juliano editorum emisit librum de constantia, quem tamen se legisse Beda affirmat in præfatione ad lib. Canticorum, quo loco idem Beda duos Juliani libros commemorat in Cantica exaratos, quorum primus inscriptus ab illo fuit *De Amore*, ubi hunc posse à sedis voluptatibus segregari ostendit, in altero verò sacri epithalamii expositionem construit, hereticis sentiis juxta Pelagianam scholam utroque libro asperso, ut Beda apertè demonstrat; etenim veluti veneno antidotum opponens duos & ipse libros elucubravit, in uno ea, quæ in libro de Amore Julianus tradidit, refellit, in altero autem Canticorum explicationem aggreditur.

461. Pelagiani à Leone Magno tam severis legibus coerciti sunt, ut per triginta, & amplius annos nihil contrà ipsos deinceps ab Apostolicâ Sede sancitum legamus. Obiit Sanctissimus Pontifex anno salutis 461. Pontificatus verò XXI. de fide Orthodoxâ optimè meritus: ille enim Manichæos, Nestorianos, Eutychem, aliasque pestes profligavit, atque eas inter Pelagianam quoque hæresim ultimo penè ictu jugulavit. Gelasius Papa in Epistolâ ad Episcopum Honorium Leonem postremum ponit Romanorum Præsulum, qui Pelagianos damnarunt: *An fortasse, ait, nescitis hanc hæresim, de qua loquimur, & ab Apostolicâ dudum Sede per Beatæ Mem. Innocentium, ac deinde Zosimum, Sixtum, Leonem continuis, & incessabilibus sententiis fuisse prostratam?* Tantum verò honoris ab hoc Leone Augustino nostro datum est, ut in Epistolâ ad Januarium 84. vulgò ad Nicetam integra ex Augustinianis libris capita recitari.

CAPUT XIV.

Faustus Rejorum Episcopus. Prosperi obitus, de cujus Episcopatu sententia profertur. Plures libri eidem falsò adscripti. Joannis Flamini errores notati.

462. Interim Faustus in locum Maximi Episcopi in Rejensi cathedrâ susceptus in Galliam nos vocat, quò tragœdiam ab ipso contrà Augustinum concinnatam spectemus. Quo anno Rejorum Episcopus inauguratus fuerit, non liquet. Baronius ad annum 472. ejusdem dignitatem revocat, quòd Sidonius tunc Episcopus in Epistolâ ad Faustum, novam Fausti Episcopi dignitatem appellat, Sidonium verò anno circiter 472. Arvernorum Antistitem electum optimè idem Baronius deducit ex ejusdem Epistolâ ad Lupum Trecentem. Cæterum jam antè decennium legimus in Epistolâ Hilari Papæ Faustum fuisse Episcopum; nam Pontifex in literis datis ad Leontium, & alios Gallicanos Præsules III. Nonas Decemb. anno 462. scribit, Faustum, & Auxanium Episcopos interfuisse Synodo apud se in Urbe celebratâ: *Præsidente fratrum, inquit, numeroso Concilio è diversis provinciis ad diem natalis nostri in honorem Beati Petri Apostoli per Dei gratiam congregato, presidentibus fratribus, & Coepiscopis nostris Fausto, & Auxanio, atque agentibus plurimis, quæ vigorem respiciunt, auctoritatemque judicii, id à nobis pacis amore est constitutum, ut in sententiâ, quâ sub adversione utriusque legationis inde directæ Christo Domino nostro inspirante protulimus &c.*

Gravissima lis inter Leontium Arelatensem, & Marmertum Viennensem Metropolitam agitabatur, iste enim Diensibus Episcopum dederat, quòd ad se spectare Arelatensis Antistes contendeat. Faustus, & Auxanius ab Synodo judices electi Leontio causam adjudicarunt, quam sententiam idem Hilarius Papa anno sequenti 463. ratam declaravit: *Omnia, inquit, quæ à vobis sunt per Fratres, & Coepiscopos nostros Faustum, & Auxanium definita roborantes congregationes annuas ordinante fratre, & Coepiscopo nostro Leontio admonitis Metropolitanis, quòd sæpè dicendum est, celebrare dignemini.* Ex his ab anno 462. Faustus Rejorum Episcopus intelligitur, ut eorum sententia penitus corruat, qui eo tempore Prosperum Aquitanum Rejensium in Galliâ Antistitem ponunt, uti Baronius, Bellarminus, Saussajus, & alii dicere: Nam ex Sidonii Eucharistico certum est, Faustum Maximum successisse, dum scribit ad eundem in Eucharistico: *— fuerit quis Maximus ille Undè tu cujus Monachusque Antistes, & Abbas Bis successor agis.*

Maximum verò anno 433. Episcopatum indeptum diximus; idem anno 439. interfuit Synodo Rejensi, anno 441. Arauciana decreta subscripsit. Rursus anno 452. nominatur in Epistolâ Episcoporum Galliæ ad Leonem, & in rescripto ad eisdem, in quibus cum inter cæteros Faustus non legatur, non obscurè deducitur id temporis Lerinentium Abbatem fuisse. Undè nullus restat Prospero locus in Rejensi Sede Maximum inter, ac Faustum, cum præsertim Prospero viginti quatuor anni Episcopatus à Baronio denter. Accedit neque in literis Leonis anno 452. neque in literis Hilari anno 464. in quibus Narbonensis Galliæ Præsules nominantur, ullum Prosperum legi, sed in his Faustum, in illis verò Maximum ejusdem decessorem. Insuper etiam Prosperus fuisse Rejorum Episcopus, non bene dicit Baronius ad annum 466. *Prosper Regiensis in Aquitaniâ Episcopus*, nam Rejenses non locantur in Aquitaniâ, sed in Narbonensi provinciâ secundâ.

Joannes Antonius Flaminius in Vitâ Prosperi, Ferrarius in Martyrologio, & Itali Scriptores communiter asserunt, Prosperum fuisse Episcopum Regii Lepidi in Insubriâ, & sanè illa Ecclesia suam esse hunc Prosperum contendit, pioque cultu ejus quot annis memoriam celebrat. At neque verum est, illum Regiensibus præfuisse annis duobus, & viginti, ut tradunt proximè memorati Scriptores ejus obitum usque ad annum 466. producentes, nam anno 451. Faventius erat Regii Lepidi Episcopus, ut pater ex literis Synodi Mediolanensis ad Leonem Papam, quæ ponuntur antè 51. Epistolam ejusdem, ibi enim legitur: *Ego Faventius Episcopus Regiensis Ecclesiæ in omnia suscripta consensi, & subscripsi.* Imò tabulæ Ecclesiæ Regiensis, quas in Italiâ Sacrà profert Ughellus circa annum 458. Elpidium Regiensem Episcopum ponunt, undè si Prosper plurimos annos illius Urbis sacris præfuisse dicendus est, ut ex antiquis ejusdem Ecclesiæ breviariis Ferrarius refert, jam ultra Anthemii tempora Episcopatus Prosperi excurret, cujus rei nullum antiquum auctorem laudabimus. Ego quidem cum videam omnes Scriptores, qui Prospero viciniore fuerit, illius nomen absque ullâ dignitatis sacre mentione recitare, vix adduci possum, ut eundem fuisse alicubi Episcopum credam. Gennadius cap. 88. ita scribit: *Prosper homo Aquitanicæ Regionis*: qui tamen quoslibet scriptores vel Episcopos, vel Presbyteros eorumdem sacra